

KLASSEKAMP

NR. 1
1968

ORGAN FOR

ASKER

SUF

Styret i Asker SUF:

FORMANN: Knut R
VISEFORMANN og
STUDIELEDER: Jon H
SEKRETER: Klaus J
KASSERER: Leif N
REDAKTØR: Jan Ø
FAGLIG LEDER: Einar I
SKOLELEDER: Peter F
STYREMEDLEMMER: Bjørn F
Kyrre Jørgen J
Audun Å

KLASSEKAMP

Organ for
Asker Sosialistiske Ungdoms-
forening

AV INNHALDET:

Leder om klassestaten
Norge.

Nødvendigheten av et
marxist-leninistisk
parti.

NÅ på tynn is
Vietnam

Intervju med
Odd Erik Ge
Den permanente krise
i fiskerinæringa

Ny-radikalisme i Norge
Trotsky — en foræder
mot arbeiderklassens
interesser

Sovjet-Unionens foræderi
mot verdens revolusjonære
folk.

Rasjonalisering og
automasjon.

REDAKSJONEN:

REDAKTØR: Jan Ø
REDAKSJONSSTAB: Knut R
Leif N
Jon H
Peter

Sitat fra Formann Mao:

Lage vansker, lide nederlag, lage vansker og lide nederlag
igjen.....helt fram til undergangen, — det er den logikk
imperialistene og de reaksjonære verden over følger når
de tar seg av folkets sak, og de vil aldri ty til noen
annen logikk.

— "En må kvitte seg med illusjonene
og forberede seg på kamp."

Leder:

Å tro at det norske statsapparatet er et redskap for hele folket er en skadelig ønskedrøm. Dette er ikke mulig i et land der et lite toppskikt av bedriftseiere og direktører forvalter en brorpart av landets kapital og dermed i realiteten har herredømme over investeringer, over "utbygginga" av landet, dvs. over norsk politikk.

Statens oppgave er først og fremst å legge forholdene best mulig til rette for næringslivet. Konkret viser dette seg ved at næringslivet svarer for en stadig mindre del av statens totale skatteinntekter. Formelt er Norge et demokrati, innholdsmessig et fåmannsvelde, kapitalistklassens diktatur over folket. Stortinget er formelt de folkevalgte organ, et uttrykk for hele Norges vilje og ønsker.

Men i virkeligheten en forsamling uten funksjon, untatt å drive tåkeprat for at folk ikke skal forstå at Stortinget er et redskap for den herskende klasse.

Skolevesenet gir de unge et bannfalskt syn på den verden som omgir dem.

Politi og rettsvesen er borgerskapets tjenere, voktere omkring den skurkestrek som kalles den hellige eindomsrett.

Systemet har flere prima støttespillere; "ansvarlig" dags- og ukepresse, radio og fjernsyn bringer hver dag en mer eller mindre bearbeidet virkelighet inn i de norske hjem.

Også "arbeidernes egne organisasjoner" er innkorporert i systemet. LO pampene fører en politikk som er i tråd med kapitalistenes ønsker. Effektivitet og lønnsomhet for foretaket er det viktigste. Solidaritet innenfor arbeiderbevegelsen er stort sett bare et tomt ord.

Det kapitalistiske system er bygd på egeninteressen.

Et foretak må lønne seg, inntekter må overskride utgifter.

Kapitalisten har utlegg til arbeidslønn, råstoffkostnader, maskinslitasje, nyinvesteringer, reklame etc.

Arbeideren skaper ved sitt arbeid verdiene for kapitalistene.

Kapitalisten kan fastsette en pris og putte fortjenesten i egen lomme, en fortjeneste arbeideren har skapt for ham.

De fleste kapitalister har lest de ti bud. Der står det:

"Du skal ikke stjele". Et brudd på essensen i den kristne etikk er drivkraften i vårt kristne samfunn.

Når en direktør vurderer hva som lønner seg for firmaet, innsnevrer han lønnsomhetsbegrepet til det rent forretningsmessige. Arbeiderne er brikker i spillet som kalles profittmaksimering.

Rasjonalisering og automasjon er andre ingredienser i dette spillet. Produksjonskostnadene går ned, automasjon gjør mange arbeidere overflødige. Kortere arbeidstid kompenseres ved hjelp av hardere arbeidstempo.

Men den tida er forbi da arbeiderne ble behandlet som dyr.

Siste møte på sosiologifronten tilsier at det lønner seg bedre å smiske og være blid.

-4-

Denne kollegiale innstillinga må ikke narre noen. Dette betyr ikke på noen måte, at arbeiderne får mer å si over sin arbeidsplass.

Et foretak fungerer tilnærmet rasjonelt ut fra målet som er profittmaksimering. Men det som er lønnsomt for foretaka er ikke lønnsomt for norske folk.

Monopolkapitalismen med sterkt islett av utenlandske kapitalinteresser, driver utviklinga i Norge. En mengde problemer blir skapt. Småbedrifter bukker under i konkurransen med de store, og folk mister arbeidet. En omfattende rasjonalisering i primærnæringene, som måvirke langt fra rasjonell, fører bla. til fiskestopp i tider med muligheter for rekordfangster, og til fraflytting av utkant-distrikta. Industrien investerer i tettstedene og skaper alle slags pressproblemer: bolignød, forurensning, trafikkproblemer etc. I det hele tatt problemer stat og kommune ikke makter og løse, fordi stat og kommune først og fremst er redskap for å legge forholdene tilrette for storindustrien.

En mengde av de varene som spys utover markedet, dekker intet reelt behov. Reklamen spiller en stor rolle for å skape kunstige behov. Markedsføring og reklame krever dyktige sosiologer og psykologer som er villige til å prostituere seg.

De fleste nordmenn lever godt nok til å kunne forbruke de produkter kapitalismen finner det lønnsomt å satse på. Det eksisterer fattigdom i Norge. Men markedet er ikke mettet ennå, til tross for høyere produksjon. Dessuten kan U-landa avta endel av våre ferdigprodukter.

Norge er et relativt velstående land til tross for alt sløseri som er et ventet barn av det kapitalistiske samfunn. Utenlandske storkonserner nyttiggjør seg endel av vårt lands industri, aluminium (Alcoa), Findus (Nestlé).

Men Norge står i et gunstig forhold til u-landa, et forhold norsk næringsliv profiterer stort på. NATO garanterer dette forholdet. Borregård er et typisk eksempel. Brasil er et u-land. Det er hardt press på arbeidsmarkedet, dvs. lave lønninger. Borregård ønsker å skjære kostnadene ned. I tillegg til lave lønninger kommer billige råstoffer. Når et norsk firma benytter seg av elendigheten i et land, for å profitere, trekke verdiene ut av landet, er det bare hyklere eller analfabeter som kan stå opp å kalle det u-hjelp. En innvending om at Borregård gir arbeid til et par tusen brasilianere er bare til å hånle av. Saka har flere sider. En spritfabrikk i Sarpsborg blir unødvendig, og et par hundre arbeidre blir sagt opp. Endel skogsarbeidre oppe langs Glommavassdraget kan også pakke sammen og reise til Oslo for å bo i brakke, dersom de finner noen ny jobb. Trevirket er billigere i Brasil.

Det er monopolkapitalistene som har makta i Norge. Monopolkapitalistene kan aldri føre noen velferdspolitik, fordi det ikke lønner seg.

Undertrykkelse av folket er et begrepskjennetegn ved det monopolkapitalistiske system. Arbeidsfolk rasjonaliseres

bort fra arbeidsplassene. Studenter fratras retten til å tenke sjølstendig og blir ledet i en prosess som utdanner velkvalifiserte fagidioter. Småbrukere, skogsarbeidere og fiskere som ikke lenger er nyttige brikker for systemet, må flytte fra hjemstedene sine. På alle fronter forbrukes mennesker og kastes vekk når de ikke lenger har nytteverdi for systemet. En undertrykkelse på alle fronter må møtes med harde mottrekk på alle fronter. Målet må i første omgang være å legge det kapitalistiske system i sin grav, det arbeidende folk må ta kontrollen over produksjonsmidlene, kapitalistenes byråkratiske statsapparat må knuses og folkets egne maktorganer må opprettes. Disse får nødvendigvis form av arbeiderklassens demokratiske diktatur, demokrati for folket diktatur over privatkapitalen, dvs. proletariats diktatur.

Sosialismen bygger på at ekte solidaritet skal være grunnlaget for samfunnet. Alle krefter settes inn for å dekke folkets behov. Ressursene kan settes inn i rasjonell planlegging med folkets trivsel og velstand for øyet, i stedet for å skaltes å valtes med i egennyttens tjeneste.

- red.

NÅ på tynn is!

Ungesialisten ble nylig sammenlignet av NÅ med en NS-avis fra den annen verdenskrig. Ja, NÅ gikk sogar så langt så de kalte SUF'erne for "røde Hirden". NÅ tilhører som kjent ytterste høyre fløy i norsk politikk. La oss se hvilken rolle ytterste høyre fløy spilte før den 2. verdenskrig. Morgenbladet roste Hitler som en modig og handlekraftig mann som kjempet for fredens sak og da de to reaksjonære personene Hitler og Chamberlain forrådte Tsjekkoslovakia, slo Morgenbladet det opp på første side med tittelen "Freden er sikret". Unge Høyre sendte gratulasjonstelegram i forbindelse med angrepet på Polen til Hitler. Så ytterste høyre fløy bør tenke seg om både 2 og 3 ganger før de beskylder oss for Hird. SUF finner seg selvsagt ikke i dette og vi går til injuriersak mot NÅ. Tegningen utenpå som NÅ stilte opp mot tegningen utenpå en NS-avis, var fra det Albanske folks frihetskamp mot Mousolini. Så NÅ befinner seg også her på tynn is.

Rø

Leve marxismen-leninismen

Mao Tse Tungs tenkning!

Norge er en klassestat, dvs. den herskende klasse i Norge er monopolkapitalistene som utøver kapitalen diktatur over folket, dvs. at de kontrollerer alle statelige funksjoner som parlamentet, hæren, politi, rettsvesen, kringkastinga etc..

Vi vil som sosialister knuse dette sjuke samfunnet vi lever i, og bygge et sosialistisk samfunn som får form av proletariats diktatur, dvs. demokrati for folket, diktatur over kapitalen. I gjennomføringen av dette er det viktig å forstå at dette ikke kan oppnås ved konsesjoner eller kompromisser med kapitalen. Det kan ikke oppnås gjennom parlamentet, det borgerlige demokratis statsapparat. Blir de progressive kreftene i flertall i parlamentet, settes dette ut av funksjon og vi vil få et nytt Hellas her i Norge. Vi ønsker selvfølgelig ei fredelig overgang til sosialismen, men dette er bare en idealistisk ønskedrøm. Kapitaleierne gir selvfølgelig ikke fra seg makta frivillig og deres reaksjonære vold må møtes med rettferdig motvold. Skal revolusjonen lykkes, må vi ha et marxist-leninistisk parti på den ideologiske basis av marxismen-leninismen Mao Tse Tungs tenkning til å lede massene. Hvorfor marxismen-leninismen Mao Tse Tungs tenkning? Fordi erfaringer fra hundre års klassekamp er summert opp i denne ideologi. Grunnsteinen til denne ideologi ble lagt av Marx og Engels, og den er vidreført i praksis av Lenin, Stalin og Mao Tse Tung. Vi må bruke denne ideologi som et springbrett til handling og anvende den på norske forhold. Vi må vokte oss vel for dogmatisme og eventyrpolitikk og vi må være på vakt ovenfor høyreopportunisme. Hverken det revisjonistiske NKP, hvis formann Reidar T. Larsen, har uttalt at han ikke vil bryte borgerskapets lover i gjennomføringen av sosialismen, eller valgmaskinen SF, hvis parlamentariske leder Finn Gustavsen, har uttalt at han har tro på den vestlige parlamentarismen, er istand til å lede massene. Dette fordi disse partiets ledere ikke har begreper om klassekamp. Det er viktig med et marxist-leninistisk parti i Norge, og her har vi en oppgave foran oss.

Marxismen består av tusenvis av sannheter, men de kan alle sammenfattes i en setning: "Det er riktig å gjøre opprør". I tusenvis av år ble det sagt at det var riktig å undertrykke, at det var riktig å utbytte og at det var galt å gjøre opprør. Det var ikke før marxismen trådte fram at det ble snudd opp ned på denne dommen. Dette er et stort bidrag. Det var gjennom kamp proletariatet lærte seg denne sannheten, og Marx trakk konklusjonen. Og av denne sannheten følger motstand, kamp, kampen for sosialismen. (Folkets Dagblad).

Vietnam

Historie.

Den 2. september 1945 ble Den demokratiske republikken Vietnam proklamert av Ho Chi Minh. Resultatet var gledesdemonstrasjoner over hele landet, også i Saigon. Men gleden varte ikke lenge, i 1948 ble en motregjering til Ho Chi Minhs regjering skapt i Saigon med fransk hjelp. Begge regjeringene gjorde krav på hele Vietnam. Da dette skjedde hadde allerede krigen mellom Ho Chi Minhs folkehær og den franske kolonihæren pågått i 1½ år. Krigen sluttet i 1954 da franskmennene led et knusende nederlag ved Dien Bien Phu.

Nå ble det drøftinger mellom de to partene i krigen som resulterte i Geneve-avtalen. Den ene delen av avtalen var at de franske styrkene skulle dra seg ut av landet i løpet av 300 dager og at Ho Chi Minhs styrker skulle dra seg ut av området sør for den 17. breddegraden. I en avslutningsavtale heter det også at "den militære demarkasjonslinja er provisorisk, og at den på ingen måte kan tolkes som en politisk eller territorial grense", og at "det skal holdes allmene valg i i juli 1956 under oppsyn av en internasjonal kommisjon sammensatt av representanter for medlemsstatene i den internasjonale overvåkingskommisjonen (India, Polen, Canada)". 1954 er altså slutten for franskmennene i Vietnam.

I stedet for franskmennene blir nå amerikanerne eller retttere sagt den amerikanske imperialismen hinderet Vietnams vei til sjølstendighet. USA hadde allerede inntil 1954 betalt 80% av det krigen kosta i form av hjelp til franskmennene. Etter 1954 da Den demokratiske republikken Vietnam sto som seierherre, trakk franskmennene seg ut, mens USA allerede 3 dager etter at Geneve-avtalen var undertegnet gjorde det klart at de ikke ville respektere avtalen. Det første USA gjorde, var å innsette Ngo Dinh Diem i Saigon som den første i rekken av militære diktatorer i Saigon.

Dette er begynnelsen på den amerikanske intervesjonen i Vietnam. Først fantes bare såkalte "amerikanske militære rådgivere" i Vietnam. Nå veit vi hvordan USA hele tida må opptrappe på grunn av økende motstand og stadig større tap.

Etter Geneve-avtalen trakk Ho Chi Minhs regulære styrker seg nord for demarkasjonslinja og ble omgruppert. Hanoi-regjeringa og den demokratiske republikken Vietnam sto etter 1954 som den eneste representative regjering for hele Vietnam. De hadde beseiret franskmennene og Saigon-regimet i en 9-årig lang krig.

Men USA brøt FN-pakten ved å gripe inn i et land som lå på de andre side av kloden og som ikke representerte noen militær trassel for USA. USA brøt Geneve-avtalen ved å innsette

et regime som var en fortsettelse av franskmennenes regime. Dette regimet hadde DRV beseiret og USA bidro nå til at et folk fortsatt fikk to regjeringer. Krigen mot franskmennene ble ført over hele Vietnam og ikke bare i nord. Vietnam er ett land sjøl om USA opptre som verdenspoliti og finner det for godt å opprette en politistasjon i Saigon.

Den Nasjonale Frigjøringsfronten. (FNL).

Det er to hovedgrunner for opprøret mot Saigon-regimet: at de frie valgene den 20. juli 1956 ble sabotert av Diems regjering med full støtte av USA og at kampen for å bryte ned det feudale godseierveldet ble hindret under Diem. Diem prøvde nemlig å velte jordreformene som var gjennomført av bondene under krigen mot franskmennene.

Opprøret var først og fremst uorganisert, men den 20.12.1960 ble Den Nasjonale Frigjøringsfronten (FNL) stiftet av representanter for flere politiske partier, religiøse organisasjoner, nasjonale minoriteter og enkeltpersoner, for å kjempe for sjølistendighet, demokrati, fred, nøytralitet og en fredelig gjenforening av fedrelandet. FNL representerer folket i Sør-Vietnam og er ikke dirigert fra nord. Alle i FNL's ledelse er fra sør.

Det er to hovedmotstandere i Vietnam: FNL og USA. Like lite som Ho Chi Minh vil la seg bombe til forhandlingsbordet vil FNL finne seg i å bli representert ved en stedfortreder.

Årsakene til krigen.

USA er ikke i Vietnam p.g.a. en beklagelig feiltagelse. Amerikanerne er i Vietnam for å slå ned et folk som reiser seg for å få sin frihet. Den frihet vietnameserne kjemper for, er frihet fra USA. Frihet for Vietnam ville altså være en trussel mot USA's verdensherredømme.

Vietnam-krigen er ikke et isolert tilfelle. Vietnam er en del av den underutviklede verden som blir utbyttet av de rike landa. Vietnam er et eksempel på et land der de undertrykte tyr til vold for å frigjøre seg. De undertrykte vil ikke lenger finne seg i å bli utplyndret. Det hjelper ikke med ord og resolusjoner eller forsikringer fra de rike landa om hjelp. Trass i all påstått hjelp blir kløfta mellom den rike og fattige verden større. Det eneste den fattige verden kan gjøre er å sette makt bak sine krav. Det er dette som har skjedd i Vietnam og som har skjedd andre steder i verden. I Latin-Amerika, Afrika og Asia, overalt dukker det opp frigjøringsbevegelser. Taper amerikanerne i Vietnam er det et skritt på vei mot undergang for de rikes utbytting og den kapitalistiske verdensøkonomien. En seier for det vietnamesiske folk ville samtidig bli en kolossal stimulans for andre frigjøringsbevegelser.

I og med at Vietnam-krigen er et ledd i en kamp mellom utbytter og utbyttet er det ikke nok å henstille til Johnson å stoppe krigen. Det er ikke Johnson som er årsaken til Vietnamkrigen. Det er det kapitalistiske systemet som er

årsaken. Systemet har behov for krig for å unngå en depresjon lik den i 1929. Den amerikanske industrien tjener på krigen. Den skaper høykonjukturer. Økende krigsinnsats fører til økende fortjeneste for krigsindustrien, økende bergverksproduksjon, økende skipstrafikk osv. Når Kongressen vedtar en økning i krigsbudsjettet betyr det mer penger i lomma på kapitalisten og større skatt. Kongressen kjøper krigsmateriell av industrien som betales av "mannen i gata" i form av høyere skatt.

Ønsket Johnson fred, kunne han trekke de amerikanske styrkene ut av Vietnam. Johnson gjør ikke dette fordi han ikke har makta i USA. Det er de amerikanske storkonsernene som har makta og øver press på Johnson.

Norges rolle.

Er Norges politikk en støtte til de amerikanske storkonsernene eller de utbyttede folk i den underutviklede verden?

Norge står på utbytternes side. Vi er gjennom NATO underlagt USA's verdensomspennende militærmakt. Vi er gjennom NATO underlagt USA's verdensomspennende militærmakt. Vi lager fly og våpen som brukes mot befolkningen i Vietnam og vi nekter å ha forbindelse med de få frigjorte fattige land som Nord-Korea, Nord-Vietnam og Cuba. Vi er endel av den imperialistiske verden og derfor medansvarlig for folkemordet i Vietnam.

Petter Fl... ..

Sitat fra Mao Tse Tung:

Våpen er en viktig faktor i krig, men de er ikke den avgjørende faktor, det er folk, ikke ting, som er det avgjørende. Styrkeproven gjelder ikke bare militær og økonomisk makt, men også menneskelig kraft og moral. Militær og økonomisk makt er under folkets kontroll.

Til det vietnamesiske folket:

Dere har kjempet godt! Dere har satt lit til deres egen styrke og har under de vanskeligste forhold gitt verdens villeste imperialisme, den amerikanske imperialismen, kraftig juling og drevet den inn i en blindgate. Dette er en stor seier. Det kinesiske folk hilser dere.

Deres seier viser atter en gang at en nasjon, den være seg stor eller liten, kan overvinne en hvilken som helst fiende, hvor mektig denne enn er, så sant nasjonen mobiliserer hele folket, fullt ut stoler på dem og fører en folkekrig.

MAO TSE TUNG

(19. desember, 1967).

Et offer for klassepurkens overgrep mot Vietnamaktivister

Knut Rø _____ intervjuer CDD ERIK G. _____

Vietnam-krigen har avslørt motsætningene mellom imperialiststatene med USA i spissen og verdens revolusjonære folk. Denne motsætninga gjenspeiler seg i Norge idag ved at statsapparatet bl.a. viser sin sanne karakter ovenfor Vietnamaktivistene. Dette forholdet er kommet stadig klarere til uttrykk ettersom Vietnamaktivistene har vokst i antall, oppnådd høyere politisk bevissthet og blitt istand til å mobilisere stadig større deler av det norske folk mot USA-imperialismen og deres norske lakeier. Nettopp derfor er Vietnamaktivistene politisk sett farlige, og på denne bakgrunn må man se klassepurken og klassejustisens stadig hardere overgrep ovenfor Vietnamaktivistene. En av de som er blitt utsatt for klassestatens overgrep er, den 20 år gamle Odd Erik G. _____ 1.

De fleste kjenner sikkert til hendingsforløpet på Eidsvolds Plass den 6. april, da politiet umotivert gikk til brutalt angrep på Vietnamdemonstrantene.

Du har blitt karakterisert av politiet som en farlig voldsmann? — Min "vold" den 6. april gikk ut på å hindre smertene fra politiets brutale baktak. Likevel prøvde statsadvokaten å få det til at jeg hadde gått fullstendig berserkgang, ved liggende på rygg å ha sparket i lysken en konstabel som stod bak hodet mitt pluss å ha slått ned en hel rekke konstabler med velrettede knyttneveslag. Men noe slangemenneske eller mesterbokser er jeg nok ikke. Noen vold forekom ikke, hverken fra min eller de andre demonstrantenes side. Politiets anklage om vold hadde nok helt andre årsaker. De ville sikre seg en av Vietnamaktivistene for med langvarig fengsling å skremme folk fra å vise sin støtte til det kjempende og seirende vietnamesiske folket.

Er du tilhenger av demonstrasjoner som politisk virkemiddel? — Det er klart. For hvordan skal en stadig voksende anti-imperialistisk bevegelse ytre seg i praksis? Gjennom klassestatens parlament? Gjennom de monopolitiske fagforeningene? Gjennom våre borgelige aviser? Ved å putte stemmeseddelen i urna annet hvert år? Det er innlysende at en bevegelse i folket, på grunnplanet, ikke kan ytre seg på andre måter enn gjennom demonstrasjoner, konkrete aksjoner etc. Hvordan kunne det f.eks. oppstå en revolusjonær situasjon i Frankrike uten at studenter og arbeidere med felles innsats åpent demonstrerte og streiket for sine krav? Ingen sosialist kan oppnå sosialisme i Norge fra stuekroken sin.

-11-

Du ble dømt til 30 dagers fengsel for vold mot politiet. Din reaksjon? — Den artigste dommen jeg har vært ute for. Under rettssaka kunne ingen vitner forklare seg overenstemmende om min vold mot politiet. Likevel så klasseretten seg nødt til å hjelpe politiet til ikke å dumme seg fullstendig ut, og forklarte i sine domspremisser at jeg generelt hadde slått og sparka. Men 30 dager for "vold mot politiet", en forbrytelse som en alltid får mange mange måneders fengsel for, er i seg sjøl en latterlighet og et tydelig bevis på hvor svakt retten stod. Konklusjonene på dommen må være at retten godkjenner klassepolitiets overgrep og stiller seg på USA-imperialismens side i kampen mot det vietnamesiske folket. —

Sakset fra SUF's hovedorgan Ungsosialisten:

Den permanente krisa i fiskerindæringa

av Sigmund
Grunne

I løpet av det siste året har det vært fiskestopp omtrent 50 ganger her i landet. Foreløpig er kjøpestoppen i Lofoten det siste leddet i denne lange rekke.

For svært mange fiskere i Nord-Norge og på Vestlandet står torskefisket i Lofoten som den aller viktigste virksomhet i løpet av året. Slår dette feil, blir problemene mange og store. Det blir vanskelig eller umulig å betale renter og avdrag på de lån som er tatt opp for å kjøpe båt og fangstredskaper, og årsinntekta blir katastrofalt liten.

Stanser fisket, stanser også fiskeforedlinga, og de annsatte ved foredlingsbedriftene blir arbeidsledige. Samtidig går dette utover de kommuner som har fisket som sin viktigste næringsvei, og som derfor baserer sin økonomi på skatteinntekter fra fiskere og fiskeriarbeidere. Når disse grupper ikke får noen inntekt, kan de heller ikke betale skatt, og fiskerikommunene får ikke økonomiske muligheter til å oppfylle sine sosiale forpliktelser.

Det var dette som skjedde i Lofoten i år. Hvorfor "slo fisket feil?" Den "offisielle" forklaring er denne: Devalueringen i England, Danmark og Island førte til at de to sistnevnte land kan selge billigere fisk enn Norge, som dermed blir utkonkurrert på markedene i både Øst- og Vest-Europa. Dessuten er det borgerkrig i Nigeria, slik at dette landet ikke lenger utgjør noe godt marked for

norske fiskeprodukter. Dette har særlig gått ut over tørrfiskeksporten. Oppkjøperne i Lofoten får ikke solgt de store lagerbeholdninger av tørrfisk, og dermed kan de heller ikke kjøpe opp mer fisk.

De offisielle talsmenn ser altså situasjonen i Lofoten isolert fra de øvrige fiskerikriser det siste året. For myndighetene er dette fordelaktig. Ved å konsentrere oppmerksomheten om forhold i England og Nigeria, unngikk man en debatt om Norske forhold og norsk politikk, som vi ellers kunne ha fått. Det er nettopp forhold i vårt eget land som trer fram om vi ser kjøpestopp i Lofoten i sammenheng med resten av de bortimot 50 fiskestøppene på ett år. Det er en permanent krise i fiskerinæringa. Denne permanente krisa i fiskerinæringa skyldes hverken devalueringa eller borgerkrigen i Nigeria. Og den kan ikke løses ved at Stortinget foretar en "klatt"-bevilgning på 6 millioner kroner. Bare for å dekke det akutte behovet, måtte bevilgninga ha vært minst 60 millioner.

Årsakene til den uholdbare situasjonen for fiskerne må i første rekke søkes i foredlings- og omsetningssystemet, noe som igjen har sammenheng med heile vårt økonomiske og politiske system.

Foredlings- og omsetningsapparatet karakteriseres i første rekke ved at det er sammensatt av svært mange ledd. Fiskeren leverer sin fangst til oppkjøperen. Derfra og til forbrukeren eller eksportøren går fiskeproduktene gjennom foredlere, underleverandører, grossister, kjøpmenn osv. Det store antallet mellomledd er urasjonelt og virker fordyrende på varene. Alle mellommenn skal ha profitt på de produktene som mottas og vidresendes. Den fisken som i Oslo koster ca. 8 kr. har fiskeren solgt for kr. 1,50. De såkalte markedsøkonomiske mekanismer virker slik at hvert ledd i omsetningsapparatet kan stanse tilbudet av fisk til neste ledd for kortere eller lengre tid—inntil etterspørselen blir så stor at prisene forhøyes og profitten maksimeres. Offisielt heter det da at salget ellers ikke ville "lønne seg". Denne tilbud/etterspørselreguleringa forplanter seg så gjennom alle ledd—heilt til det siste leddet, forbrukeren. Han trenger fisk, og er derfor nødt til å betale den prisen kjøpmannen forlanger. Men også det første leddet i denne omsetningsrekke—fiskeren—vil tape på de prismekaniske manipuleringene. Mens både oppkjøperen, grossisten, kjøpmannen og eksportøren kan lagre fiskeprodukter som latent kapital, er ikke dette mulig for fiskeren. Han er avhengig av kontinuerlig produksjon, og hver kjøpestopp vil for han være et direkte inntektstap. Ei tredje gruppe som taper på produksjonstans, er de som er ansatt i foredlingsbedriftene. De blir arbeidsledige straks oppkjøpet stanses og foredlinga innstilles. Fiskerne, fiskeriarbeiderne og forbrukerne har på denne måten felles interesser overfor de som idag kontrollerer produksjons- og salgsapparatet. Mellom disse gruppene, er det imidlertid en rekke kunstige motsetninger, som effektivt utnyttes av såvel oppkjøperne som myndighetene. Fiskeriarbeiderne blir

-13-

fortalt at viss ikke fiskerne kan nøye seg med lågere førstehåndspriser, så kan ikke oppkjøperne drive lønnsomt, foredlinga vil stanse, og arbeiderne miste jobben. Påskuddet om at fiskerne krever for høge priser brukes også til å rettferdigegjøre de høge prisene forbrukerne må betale. På den annen side blir fiskeren oppfordra til å vise moderasjon i sine krav "fordi det p.g.a. arbeidskrafta er kostbart å foredle, og fordi forbrukeren ikke vil kjøpe fisken når den blir for dyr". --- "En må være forsiktig så en ikke priser seg ut av markedet." Det er alltid fiskeren som "priser seg ut av markedet" - aldri oppkjøperen eller grossisten eller kjøpmannen.

Også mellom trålarbeidere og småbåteiere er det oppkonstruert kunstige motsetninger. Trålarbeideren er i mange tilfelle ofre for oppkjøpernes og myndighetenes effektive propaganda om at sjarkefiske er ulønnsomt, og at småbåtene bare er "i vegen". Trålarbeiderne er dessuten organisert gjennom sjømannsforbundet, mens småbåtfiskerne er medlemmer av Norges Fiskarlag, noe som også bidrar til å skjule interessedefelleskapet.

Denne oppsplittinga av interesserepresentasjonen på forskjellige organisasjoner, er i det heile tatt noe som svekker fiskernes muligheter til å gjøre sitt syn gjeldene.

Førstehåndsomsetninga av fisken går idag gjennom ikke mindre enn 13 forskjellige salgsorganisasjoner. På grunn av maglende enhet på dette området har det ikke vært mulig å gjennomføre de tiltak Råfiskloven gir fiskernes organisasjoner fullmakt til.

Det største av salgslaga - Norges Råfisklag - har klar å presse førstehåndsprisene litt opp, men har ikke evnet å gjøre noe inngrep i oppkjøpernes manipuleringsfrihet. Råfiskloven inneholder bestemmelser om at fiskernes organisasjoner kan regulere oppkjøpet, gi - og inndra - private "oppkjøperes bevilgninge". Fiskerne kan altså - sjøl innfor lovens ramme - langt på vei gjøre fiskeoppkjøpet kooperativt. Men de er ennå ikke godt nok organisert til å kunne sette makt bak sin rett. Fremdeles hender det at fiskerne og oppkjøperne blir "enige om" at oppkjøperen skal betale for et mindre kvantum fisk enn han mottar!

Det er - mot denne bakgrunn - verdt å merke seg at det fra Høyrehold er antydnet ønske om å oppheve garantien på førstehåndsprisene. Det foregår innen fiskerinæringa en stadig omlegging fra sjarkfiske til trålerdrift. Bankenes (og myndighetenes) kredittpolitikk tar sikte på å "rasjonalisere" bort småbåtene. Og denne utviklinga påskyndes av oppkjøperne. De inngår spesielle mottaksavtaler med trålerrederne, eller de kjøper opp trålere, slik som f.eks. Findus i Hammerfest. Dermed blir det i realiteten oppkjøperne som - fra sine kontorer i land - kontrollerer og dirigerer fisket. Denne kontrollen blir mer effektiv jo færre enheter de har å manipulere. Det er lettere å styre få trålere enn mange småbåter. Ved å favorisere

Ved å favorisere trålerne kan oppkjøperne presse flere og flere til å forlate sjarken og starte som trålerarbeidere. Konkret skjer denne favoriseringa ved at småbåtene får høve til å levere bare på etpar bestemte dager i uka. I Lofoten skjedde den samme privilegiering av stordrift: Etter at kjøpestoppen var satt iverk for sjarkefiskerne, kom endel trålere, blant dem "Lofottrål II" til lands med tonnevis av fisk, som de straks fikk levere.

Utviklinga mot stordrift i fisket vil umuliggjøre den form for yrkeskombinasjoner mellom jordbruk og fiske som idag er så vanlig i kystkommunene, og dermed ødelegges distriktenes næringsgrunnlag. Vårt lands økonomiske og politiske system fungerer derfor distriktfiendtlig.

Det er dette systemet vi må angripe å knuse. Når systemet er inne i en synlig krise, slik tilfellet er ved de gjentatte fiskestopper, er det ikke vår oppgave å komme med forslag som bare gjør denne krisa mindre synlig. Vi må ikke foreslå noe som tilslører systemets egentlige virkemåte og dermed garanterer dets fortsatte eksistens.

Vår oppgave må være å slutte oss til fiskernes kamp for å få gjennomført sine krav. Fiskerne kjenner sjøl sine egne problemer best. Deres problemer kan bare løses ved at de sjøl får makt til å gjøre det.

Først og fremst må fiskerne - eventuelt sammen med fiskeriarbeiderne - få kontrollen over foredlings- og omsetningsapparatet. Dette er ikke tekniske problemer, som kan løyses av "eksperter". Det er politiske spørsmål - spørsmål om makt og kampen om makt.

I denne maktkampen stiller vi oss på fiskernes og fiskeriarbeidernes side.

Ny radikalisme, (fortsatt)

det sterke pasifistiske prøget store deler av denne diktning har. På denne pasifistiske bakgrunn kan den politiske radikalismen i diktninga ikke bli annet enn konturløs og uten kraft, den heller. Stiller vi opp en analog med mellomkrigstidas revolusjonære diktning; en sunn, progressiv, radikal diktning, ser vi raskt hvor tan etterkrigstidas virker på det politiske (og kunstneriske) plan.

Fortjenestefullt trenger egentlig flere artikler utdypende kommentarer, men jeg vil igjen se litt på Skards generelle arbeid. Til høyre for seg har hun åpne armer. Til venstre for seg har hun inidertid satt grenser, eller som hun selv sier: "Kommunistene spille allikevel ingen rolle i norsk politikk". Derimot kan de godt brukes som sydebukker, som hun gjør i boka. Prosti-terende er også uttalelsen om "Dagbladet som den eneste avisa som maktet å ivareta ytringsfriheten i 50-åra og seinere".

Et nærliggende spørsmål etter å ha lest boka: Hva relevant har "ny-radikalismen" gjort for omforming av vårt land til et sosialistisk samfunn? Skard har med denne boka gjort seg sjøl en bjørnetjeneste. Fri og bevare oss fra Torild Skard og hennes "Ny-radikalisme".

Leif N

"Ny radikalisme i Norge."

Torild Skard: Ny radikalisme i Norge
Gyldendal 1967, kr. 14,50 (Fakkel)

Opptakta til Torild Skards mislykte antologi "Ny radikalisme i Norge", var et spørsmål dansken Johan F. Jensen stilte i Dagbladet for etpar år sida, om hvorfor den norske radikalismen etter krigen var så konturløs og uten kraft.

Torild Skards intensjon er tydeligvis å vise at dette ikke er riktig. Hun har funnet fram til 3. "ny-radikalere" som skal trekke konturene for oss. Dessverre for Skard uteblir de, vi får i det uendelige servert "ny-radikalernes" hjertesaker: Fred, pasifisme, anti-atomvåpenkampanje osv.

Skard forsøker i en lang, uinteressant artikkel (hovedsakelig oppramsing av navn på medlemmer av forskjellige redaksjonskomiteer, underskrivere, bladskribenter, talere på forskjellige møter, stortingsmenn som stemte imot, osv.) å vise utviklinga i venstrebevegelsen fra krigen.

Representativt for ånden gjennom boka er følgende sitat:

"Litt ut i 50-åra begynte en ny generasjon å gjøre seg gjeldende — en generasjon som var preget av atombombens og utviklingslandenes tidsalder, og som søkte to svar; sosialisme og pasifisme.

Pasifismen er et utskudd av borgerlig humanisme og moral, og funksjonerer i realiteten til fordel for de reaksjonære. Den sosialismen Torild Skard snakker om er de opportune greiene som går under betegnelsen "det tredje standpunktet". En politisk retning på dette grunnlag kan ikke bli annet enn "konturløs og uten kraft".

Etpar av artiklene trenger en spesiell kommentar. Særlig Theo Koritzinskys underverk "Ny-pasifismen". Hva vi har visst er at pasifisten er et prektig menneske, med "etisk selvransakelse til bekjempelse av personlige moralske problemer". Dette er ikke nok, mener Koritzinsky. Pasifistens ideer skal praktiseres i arbeidsoppgaver, i "tiltak som er relevante for freden". Særlig utafor blir Koritzinsky når han beklager den vold som frigjøringsbevegelsene i den tredje verden benytter seg av, han er tilhenger av Gandhi-linja, og følgende sitat skulle tale bra for seg selv:

"Vestelige pasifister har gjort svært lite for å utarbeide konkrete ikkevoldsalternativer for frigjøringsbevegelsene. Vi kan prøve å gå igjen det forsømte".

Han er tydeligvis så blind at han ikke er oppmerksom på midla imperialistene bruker. Hva nytter hans alternativer i kampen mot den amerikanske militærmakt?

I en annen artikkel forsøker professor Edv. Beyer å gi oss et overblikk over etterkrigstidas radikalisme i litteraturen. Det er forsåvidt ganske innteressant, fordi han så ofte det er muligheter tydeligvis ønsker å påvise

Trotsky -- en forræder mot arbeiderklassen

Trotsky blei aldri noen virkelig marxist. Han lærte aldri å anvende marxismen i den revolusjonære virksomhet. Han gav feilaktig vurdering av klassekreftene i datidens Russland, og deres forhold til den forestående revolusjon, og inntok som følge av det feilaktige strategiske og taktiske standpunkter. Trotsky opptrådte som en av Lenins bitreste fiender. Kampen førtes på alle områder, i pressen, på møter, og i organisasjonene. Men Lenin seiret bestandig. Lenins sikre vurdering av den kommende revolusjon, og hans klare holdning til de forskjellige klassegrupperinger, sikret ham alltid autoritet og et fast flertall i den revolusjonære bevegelse. Trotsky ble stort sett stående alene. Han samlet om seg en liten flokk intellektuelle, og hans forsøk i 1912 på å danne et eget parti mot Lenins bolsjevikparti falt i grus.

Trotsky betraktet alle bondene som en fiende av arbeiderklassen, fordi deres stilling som selvstendige produsenter etter Trotskys mening stilte dem i klasse med borgerskapet. Dette er selvsagt ikke riktig. Som selvstendige produsenter og eiere av sine produksjonsmidler stod de naturligvis i en annen stilling i samfunnet enn de eiendomsløse lønnsarbeidere. Men som småprodusenter utbytta de ingen fremmed arbeidskraft, og skiller seg således også fra kapitalistene. Småbondene var selv utbytta og undertrykte av bankene og kapitaleierne. De var tynget av gjeld på sin jord og sine redskaper, de hadde store skatter til staten og utallige forpliktelser til de store jordbesittere. Det var derfor i den arbeidende bondes interesse å kjempe sammen med arbeiderne for å avskaffe utbyttinga. Et folkeflertall for revolusjonen ble først skapt når bondene kom med. Hans fiendtelige innstilling til bondene gav han også uttrykk for etter at den sosialistiske revolusjonen var gjennomført, i spørsmål angående den sosialistiske oppbygginga. Han foreslo øking av prisene på industrivarer og økte skattebyrder på landsbygda, for å skaffe midler til en hurtigere industrialisering av landet. Dette ville selvsagt ha forårsaket at de fattige og mellomstore bondene hadde vendt Sovjet-makten ryggen. Og hva skulle man så gjøre når flertallet av landets befolkning nektet å støtte Sovjet-makten. Resultatet ville naturligvis blitt nederlag for Sovjet-makten. Partiet så i de arbeidende bønder Sovjet-maktens støttepunkter på landsbygda. En industrialisering kunne ikke foregå på bekostning av bondene. Tvert imot, den måtte foregå på grunnlag av en stadig bedring av bondens stilling, og på grunnlag av en gradvis overgang til kollektivbruk. Midla til industrialiseringa måtte tas fra de ressurser som fantes i alle næringsgreiner.

Lenin bekjempa sterkt Trotskys teorier om den permanente revolusjon.

Denne teori gav uttrykk for en tvers igjennom feilaktig vurdering av revolusjonen, rettet mot det tsaristiske, føydale maktvelde. Å framkaste paroler for en sosialistisk revolusjon på det daværende utviklingstrinn som Trotski gjorde, kunne bare bidra til å desorganisere de revolusjonære krefter og ødelegge revolusjonen. Lenin var naturligvis ikke imot en sosialistisk revolusjon, men Lenin holdt seg på jorda og sprang ikke over noen utviklingsetappe.

Trotski så ikke at motsetningene i den kapitalistiske verden var skjerpet slik at det ikke var noen enhetelig kapitalistisk front. Han så ikke at stormaktene slo seg imellom om markedene og koloniene. Han så ikke den stadig voksende frihetsbevegelse i koloniene som vanskeliggjorde de kapitalistiske stormakters stilling. Han så ikke den voksende revolusjonære arbeiderbevegelse i selve stormaktslandene og dens betydning i forsvaret av Sovjetunionen.

Den ujevne og sprangvise utvikling i de kapitalistiske land skjerpet alle disse motsetningene og gjorde det mulig for sovjetstaten å utnytte dem til sin fordel. En målbevisst politikk fra sovjetstatens side ville delvis kunne avverge angrep fra stormaktenes side og gi tid og muligheter til sosialistisk oppbygging av landet.

Et tydelig eksempel på hvordan sovjetstaten kan utnytte motsetningene mellom de kapitalistiske land, er ikke-angrepspaktene som Sovjetunionen hadde sluttet med grensestatene. Disse ikke-angrepspakter forpurret til en stor del stormaktenes, særlig Englands, Tysklands og Japans angrepsplaner. Og da det lyktes Sovjetunionen å slutte gjensidighetspakt med Frankrike, takket være de skjerpede motsetningene mellom Frankrike og Tyskland etter Hitlers maktovertagelse, hindret Sovjetunionen en blokkdannelse av England, Tyskland og Frankrike, og svekket i stor grad faren for en ny krig. Trotski påstod ofte at han ikke var fraksjonelt innstilt. De opposisjoner han organiserte, hadde etter hans mening ikke noe med fraksjoner å gjøre. De skulle egentlig være et uttrykk for partidemokrati! Vi skal ikke bestride at det er Trotskis egn, alvorlige oppfatning, men vi bestrider at det har noe med Lenins lære om partiet å gjøre. Trotskis fraksjonelle holdning overfor partiet, henger sammen med hans teori om partiet, en teori som i sitt vesen adskiller seg fra Lenins. Lenin mente at medlemsskap i partiet bare måtte gis til dem som aktivt deltar i en av partiets organisasjoner, mens Trotski ville slå dørene opp for hvem som helst som bekjenner seg til programmet og engang imellom yter partiet en tjenest. Bestemmelsen om medlemsskapet hadde i Russland, hvor arbeiderbevegelsen var illegal, den aller største betydning. En bestemmelse som ikke fordret arbeide i en av organisasjonene ville umuliggjøre enhver kollektiv kontroll av medlemmene. Partiet ville flyte ut i en uformelig masse, ute av stand til å reagere enhetelig og hurtig på begivenhetene.

Lenins forslag sikrer forbindelsen mellom medlemsmassene og kontroll og ledelse av deres virksomhet. Lenins statutt er en garanti mot at mer eller mindre tvilsomme elementer trenger seg inn i partiet, og sikrer til stadighet en bestemmende kjerne av arbeid i partiet. Dette er forutsetningen for at partiet fast, uten å vakle, kan føre arbeiderklassen fram til den avgjørende seier. I virkeligheten betyr Trotskis "demokrati" frihet til dannelsen av politisk fiendtlige grupperinger, og har intet med partidemokrati å gjøre. Trotsky var i virkeligheten en småborgerlig individualist som ikke forstod å innordne seg under kollektivt, proletarisk arbeidsdisiplin.

Som alle opportunistiske retninger, er også trotskiismen inkonsekvent og full av motsetninger. I spørsmålet om partidemokratiet forlangte han frie hender til sitt fraksjonsarbeide. Sjøl respekterte han aldri andres oppfatninger og brøt organisasjonsmessige beslutninger når de ikke passet ham. I spørsmålet om industrialiseringen frofektet han til å begynne med "overindustrialisering" på bondenes bekostning. Da så industrialiseringsplanen skulle gjennomføres i praksis, utviklet trotskiistene en falsk teori om at tempoet måtte bli mindre fra år til år. Det karakteristiske ved trotskiismen er de ytterst revolusjonære fraser i ord og skrift og kapitulasjon i praksis. Trotski sto fjernt fra arbeiderbevegelsen. Ideologisk har han aldri hatt noe til felles med denne. Han betraktet massene med ringakt og følte seg sjøl høyt hevet over dem. Han var i besittelse av karakteregenskaper som kjennetegner den romantiske småborger og eventyrer. Han hadde en abnorm trang til å spille førstefiolin, og yndet å bli tilbedt av "massene". En mann med slike, for arbeiderbevegelsen fremmede, karakteregenskaper, måtte for eller siden komme i fiendtlig motsetning til arbeiderbevegelsen og dens politiske organisasjon — partiet. Trotski spilte bankerott. Hans teorier er slått i stykker av selve livets historie. Det gikk med Trotski som med så mange andre bankerotte renegater, han havnet i fiendens leier. De fortjenester han engang gjorde revolusjonen, forspilte han dermed selv.

Rommang-H n.

Lenin har sagt:

Hvis en vil komme inn på historien, må en klarlegge de konkrete problemer og klasserottene til de forskjellige strømningene; den som på marxistisk vis vil studere kampen mellom klassene og kampen mellom strømningene når det gjaldt deltakelsen i Bulygins дума, vil der få øye på rottene til den liberale arbeiderpolitikk. Men Trotski "kommer inn på" historien for å omgå de konkrete problemer og oppkonstruere en rettferdiggjøring eller noe som likner en rettferdiggjøring av vår tids opportuniteter! Når Trotski går utenom kjennsgjerninger og konkrete henvisninger, så er det fordi de ubanhjertig gjendriver alle hans sinte utrop og høyttarvende fraser. (Lenins utvalgte verker, bind 5. Trotskis likvidatoriske meninger)

Rasjonalisering og automatisjon

Innenfor bedriftene skjer en stadig mer omfattende rasjonalisering som et resultat av "næringslivets" behov for økt konkurranseevne. Det interessante i denne sammenheng blir å peke på følgene for den økonomiske og sosiale struktur, og automatiseringa er det moment som har de største konsekvenser.

Noen følger av automatiseringa:

- 1: Økt produksjon.
- 2: Arbeidskraft overflødiggjøres, lønnskostnadene synker.
- 3: Økt profitt, mer kapital frigjøres til nyinvesteringer.
- 4: Større behov for funksjonærer, det prosentvise antall arbeidere går ned.

Den økonomiske strukturen i et moderne kapitalistisk samfunn endrer seg stadig som en følge av rasjonaliseringa. Små bedrifter makter ikke å anskaffe de dyre maskinene som kreves, og bukker under i konkurransen med monopolene. Industrien i utkantstrøka klarer ikke å konkurrere og disriktene avfolkes. Dessuten medfører rasjonaliseringa ei stor øking i arbeidsløsheta. Dermed vil lønnstakera stå svakt i sine krav og kapitalistenes profittmuligheter vil øke ytterligere.

Det kapitalistiske system kan ikke løse de sosiale problemer rasjonaliseringa skaper. Kapitalista har ingen interesse av det, og det kapitalistiske statsapparat klarer det ikke. For å sitere Harold Wilson (!): "Valget står mellom blindt framskritt med de problemene dette skaper og en bevisst, planlagt og rasjonell bruk av de vitenskapelige framskritt for å skape en levestandard ingen har våget å drømme om." Men hva gjør Wilson og hans sosialfacistkolleger over hele verden? De driver en politikk som går ut på å gi privatkapitalen frie hender til å rasjonalisere etter sine egne snevre profittinteresser og dermed øke byrdene for det arbeidende folk.

Virkemidler som kan avdempe automasjonens negative virkning må gjennomføres og arbeiderklassen må kjempe hardt for disse. Kampen må ikke bare begrense seg til å kreve reformer innenfor det bestående, samfunn, men ha et klart revolusjonært siktepunkt.

- 1: Et ekte bedriftsdemokrati må gjennomføres.
- 2: Bedriftene må sørge for full sysselsetting.
- 3: Bedriftene må gi et tilskudd til arbeidsløshetsstrygda som tilsammen utgjør full lønn.
- 4: Bedriftene må sørge for omskoleringstiltak for de bortrasjonaliserte arbeidere.

Disse tiltakene vil neppe bli gjennomført av et næringsliv som tenker og handler profitt og med støttespillere som snakker arbeiderklassas interessen og handler i samsvar med kapitalista. Men bevisstheten om at kapitalistene ikke vil løse disse sosiale problemene vil få fler og fler til å skjønne at den kapitalistiske staten ikke er et interesseorgan for arbeidere, og derfor må knuses.

Sovjetunionens foræderi mot verdens revolusjonære folk.

Sovjetunionen anno 1968 er et trist kapittel. De har gjort ende på den proletariske internasjonalismen og fører idag en utenrikspolitikk hvis mål kun er å tjene deres egne snevre nasjonale interesser. Det har lenge pågått en strid innen den "sosialistiske" leir mellom marxist-leninistene med Kina i spissen og revisjonistene med Sovjet i spissen. Et resultat av denne striden blei at Sovjet i 1959 trakk alle sine teknikere ut av og brøt 600 inngåtte avtaler med Folkerepublikken Kina, fordi kineserne ønsket å holde fast ved marxismen-leninismen istedenfor å danse etter Krutsjovs pipe. Sovjet har idag teknikere i de fascistiske statene Brasil og Indonesia. I 1961 stanset Sovjet all hjelp til det sosialistiske Albania, idet de håpet å tvinge Albania til å følge Sovjets politiske linje og bli en Qislingstat av Sovjet lik mange andre øst-europeiske stater, men Albania nektet å underkaste seg Krutsjovs diktat, og fortsatte å bygge sosialismen uten Sovjets hjelp. De står i Eurpa idag som et symbol på kampen mot imperialismen og revisjonismen.

Alle revolusjonære mins idag med gru Krutsjovs hestehandel med Kennedy under Cubakrisen i 1962. Sovjet hadde plassert raketter på Cuba og Sovjet trakk rakettenes tilbake og lot Cuba ligge åpent for angrep fra USA-imperialistene, mot at disse trakk sine baser vekk fra Tyrkia. Dette gavnet nok Sovjets egne nasjonale interesser, men for Cuba medførte denne avtalen at landet ble liggende åpent for angrep fra USA-imperialistene. Riktignok kom USA-imperialistene med forsikringer om at de ville la Cuba være i fred, men de har jo gang på gang vist oss at ord og handling fra deres side er to vidt forskjellige ting.

I Irak i 1958 ble Bagdadpakten brutt ved at noen reaksjonære facister under ledelse av general Abd-Al Karim Kassim gjorde et kupp og innførte et diktatur. I 1961 startet Kassim voldsomme massakre mot kommunistene i landet. Hvordan viste Sovjet sin solidaritet med kommunistene som ble forfulgt og henrettet. Jo, de økte våpeneksporten til de fascistiske makthaverne. Shaen av Persia legger landet åpent for vestelige kapitalister, slik at de kan utbytte folket og trekke råstoffene ut av landet. Shaen har en sterk hær som han holder folket nede med. Denne hæren får sine våpen fra USA-imperialistene og Sovjet-revisjonistene. Igjen et glimrende eksempel på Sovjet-unions solidaritetsfølelse med den fattige utbyttede befolkningen.

I Indonesia ble 1 million kommunister brutalt myrdet av "demokraten" Suharto. Foruten å ha tatt en million mennesker av dage, la Suharto landet åpent for amerikanske investeringer og amerikanske storkonserner kaster seg idag over Indonesias

rikdommer lik vill dyr. Hvordan reagerer så sovjet overfor den politikken den indonesiske regjeringen fører. Jo, Bresjnev sa i en tale at han var glad for at den indonesiske regjeringen førte en nøytral og anti-imperialistisk kurs. Ja, ja, jeg har ihvertfall en annen oppfatning av hva "anti-imperialisme" er, enn det offisielle Sovjet. Den nye fagforeningen i Indonesia, som ble innsatt av Suharto etter at han hadde utryddet lederne i den gamle, ble anerkjent av det offisielle Sovjet. En Sovjetisk fagforeningsdelegasjon dro til Djakarta 18. januar 1967, der de viste sin solidaritet med en fagforening innsatt av et overklassesdiktatur. Den 3. januar 1967 leverte Sovjet nye våpen til den indonesiske krigsmakten. Disse våpen brukes idag til klappjakt på kommunister, massakrene er nemlig ikke slutt ennå.

Det arabiske folk som kjemper en rettferdig kamp mot USA-lakeien Israel, ble forrådt av Sovjet. Den 26. mai kom den sovjetiske ambassadør til Nasser og forsikret ham om at Israel ikke ville angripe. Han hadde med et brev fra den sovjetiske regjering, hvor de skrev at Egypt trygt kunne holde seg i ro. Den 5. juni ble Egypt angrepet av Israel. Dette kom som et sjokk på egypterne som ikke var forberedt på krig, og de led et stort nederlag og mistet store landområder til de israelske imperialistene.

Sovjet yter også våpenhjelp til det reaksjonære regimet i India. De sovjetiske våpnene ble brukt til å slå ned de folkevalgte regjeringene i Vest Bengal og Kerala. Sovjetiske våpen ble også brukt under Indias aggresjon mot folket i Kasjmir, og da India angrep folkerrepublikken Kinas territorium. Sovjet yter større hjelp til det reaksjonære regimet i India enn til Den demokratiske republikken Vietnam. Sovjet har solgt 2200 tonn magnesium til Dhaw Chemical, største produsent av magnesium i USA. Denne magnesium blir brukt til magnesiumbomber som behovet for har oppstått p.g.a. vietnamkrigen. Så det er klart at det er på sin plass å sette et stort spørsmålstegn ved Sovjet-unionens solidaritet med det vietnamesiske folket. Det måtte også være et slag i ansiktet på det vietnamesiske folket, som er engasjert i en kamp på liv og død mot USA-imperialismen, da Kosygin dro til Glassboro og poserte smilende foran kameraene med president Johnson. Her kom han med den sjokkerende uttalelsen at han var overbevist om at USA-regjeringen ønsket fred på jord.

Vi som sosialister må avsløre alliansen Johnson-Kosygin og støtte verdens revolusjonære folks rettferdige kamp mot imperialismen.

R. Ring.

Mao Tse Tung om ungdoms- bevegelsen.

UNGDOMMEN ER DEN MEST VITALE KRAFTEN I ET SAMFUNN. Det sosialistiske system vil engang tre i stedet for det kapitalistiske system. Dette er en objektiv lov, uavhengig av menneskets vilje. Hvor sterkt de reaksjonære enn prøver å stanse historiens hjul, vil revolusjonen før eller seinere komme og uungåelig seire.

— "Tale på møtet i Sovjetunionens øverste sovjet ved feiringen av den store sosialistiske Oktober-revolusjonens 40-årsdag". (6. november, 1957).

Verden tilhører dere, og den tilhører også oss, men til sjuende og sist tilhører den dere. Dere unge mennesker, fulle av styrke og livskraft, står i livets blomst, som solen klokken åtte eller ni om morgenen. Vi setter vårt håp til dere.

— Tale på et møte med kinesiske studenter og praktikanter i Moskva. (17. november, 1957).

Det er ungdommen som er den mest aktive og vitale kraften i et samfunn. De er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning. Særlig er dette tilfelle i sosialismens tidsalder. (1955)

I Kina var det blandt de intellektuelle og de unge studentene den marxistiske-leninistiske ideologien først ble utbredt og godtatt. Uten deltagelse av de revolusjonære intellektuelle kan de revolusjonære kreftene ikke organiseres med framgang, og det revolusjonære arbeidet ikke drives med framgang.

— "Den kinesiske revolusjon og Kinas Kommunistiske Parti". (desember 1939).

DEN REVOLUSJONÆRE UNGDOMMEN MÅ SMELTE SAMMEN MED ARBEIDERNE OG BØNDENE.

De intellektuelle vil ikke utrette noen ting hvis de forsøkker å smelte sammen med arbeiderne og bondene. Når alt kommer til alt, går skillelinjene mellom revolusjonære og ikke-revolusjonære intellektuelle om de er villige til eller ikke villige til å smelte sammen med arbeiderne og bondene og virkelig gjør dette.

— 4. mai-bevegelsen
(mai 1939).

München 1938

Glassboro 1966

KLASSEKAMP

